

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **K. R. M. A. T.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-13/ZA-ZA11-K09-2022,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-13/ZA-ZA11-K09-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. d) zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě předně podotkl, že v rámci seznámení s podklady rozhodnutí nahlédl do správního spisu, přičemž dospěl k závěru, že v něm chybí některé podstatné dokumenty. Proto požádal žalovaného o poskytnutí dodatečné lhůty ke sdělení dalších tvrzení a k doložení důkazů. Dále žalobce uvedl, že je na vůli účastníka řízení, zda se k podkladům rozhodnutí bude chtít vyjádřit a zda bude chtít doložit další důkazy svědčící v jeho prospěch. Povinnost správního orgánu informovat účastníka řízení o podkladech, na základě kterých bude rozhodovat, je dle jeho názoru součástí právního řádu za účelem šetření práv účastníků řízení a naplnění zásady materiální pravdy. V tomto ohledu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56.
3. Rovněž žalobce konstatoval, že pokud by nevyužil svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, došlo by ze strany žalovaného k vydání meritorního rozhodnutí, neboť ten již měl shromážděny všechny podstatné podklady, což vyplývá ze samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí a postupu podle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Jelikož byl žalovaný připraven meritorně rozhodnout, nemohl se žalobce dle svého názoru ocitnout v pozici žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který neposkytl informace nezbytně nutné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. Jeho požadavek na stanovení lhůty pro doplnění spisového materiálu nemohl na této skutečnosti nic změnit ani nemohl mít vliv na správní řízení v procesní rovině. Podle žalobce je také paradoxní, že napadené rozhodnutí je pro něj méně příznivé, než kdyby svého práva na seznámení s podklady rozhodnutí vůbec nevyužil.
5. Dále žalobce namítl, že ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu aplikoval žalovaný ve zjevně extenzivním rozsahu, kdy toto ustanovení interpretoval zcela proti jeho smyslu. V této souvislosti poukázal na nutnost interpretovat podmínky pro zastavení řízení restriktivně, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013-30.
6. Taktéž žalobce zmínil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nevyužil svého oprávnění dodatečně se v předmětné věci ve stanovený den vyjádřit, pročez se správní řízení zastavuje. Nesprávnou interpretaci však shledal v tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je právem a nikoliv povinností účastníka řízení. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 10 Azs 482/2021-28. Zastavení řízení pouze na základě nedostavení se žadatele o udělení mezinárodní ochrany k dodatečně stanovenému termínu pohovoru, zvláště když má správní orgán zjištěn skutkový a právní stav věci nade vší pochybnost, nelze dle žalobce podřadit pod ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný tedy měl v projednávané věci rozhodnout meritorně.
7. Následně žalobce v podané žalobě citoval k aplikaci ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 6 Azs 45/2018-32. V této souvislosti uvedl, že po celou dobu trvání řízení s žalovaným spolupracoval a sám se aktivně zajímal o jeho závěry. S ohledem na výše uvedené tak označil napadené rozhodnutí za nezákonné.

8. Rovněž žalobce vytkl žalovanému, že odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela postrádá subsumpci právní normy pod konkrétní okolnosti případu a také skutkové či právní odůvodnění zastavení řízení. Stejně tak není dle jeho názoru v napadeném rozhodnutí uvedeno, z jakého důvodu neumožnily shromážděné podklady zjištění stavu věci. K tomu žalobce znovu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 10 Azs 482/2021-28. Není proto podle něj zjevné, jak podstatnou složkou doplnění podkladů měl plánovaný pohovor být. Jelikož tedy v napadeném rozhodnutí zcela absentuje odůvodnění, došlo ze strany žalovaného též k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
9. Dále žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 1 Azs 46/2004-71, uvedl, že žalovaný může přistoupit k doručení formou fikce pouze v případě, že jsou ve správním spisu podklady dokládající hodnověrné zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržoval v místě, kde je hlášen k pobytu. Skutečnost, že žalovaný měl takové podklady k dispozici, však dle jeho názoru z napadeného rozhodnutí nevyplývá a výzvu tedy nelze považovat za řádně doručenou.
10. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodl též o povinnosti žalovaného nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 8. 2022 shrnul obsah podané žaloby a vyjádřil nesouhlas s žalobcem uplatněnými námitkami, neboť neprokazují porušení správního řádu nebo zákona o azylu z jeho strany. Konstatoval také, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné, a že dostatečně zjistil stav věci, který umožnil řízení zastavit.
12. Dále žalovaný zrekapituloval okolnosti týkající se doručování předvolání k pohovoru žalobci a uvedl, že daný postup byl v souladu s ustanovením § 24 odst. 3 zákona o azylu, že žalobce se dne 7. 6. 2022 k pohovoru ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedostavil, a že tudíž byly naplněny všechny zákonné podmínky pro zastavení řízení dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. V této souvislosti poté odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 68/2018-60.
13. Rovněž žalovaný podotkl, že žalobce neuvedl žádný důvod pro vznik pochybností o vhození výzvy k vyzvednutí zásilky do poštovní schránky žalobce. Taktéž připomněl, že ve správním spisu je založena obálka s nevyzvednutou písemností včetně předtištěné doručenky, na níž jsou zaznamenány informace o uložení zásilky na poště. Správnost těchto údajů nebyla dle jeho názoru zpochybněna. Následně žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které podle něj vyplývá, že ke zpochybnění údajů uvedených na doručence musí adresát předejít jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzí reality. Zpochybnění údajů na doručence tak nelze činit zcela nekonkrétními námitkami.
14. K námitce žalobce, že řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemělo být zastaveno z důvodu nedostavení se k pohovoru, když žalovaný měl dostatek podkladů pro meritorní rozhodnutí, poté žalovaný konstatoval, že je na jeho uvážení, zda má dostatek podkladů a zda je třeba provést ještě doplňující pohovor. Žalobce přitom byl podle něj o svých právech a povinnostech řádně poučen, a to např. ve výzvě k poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu založené na č. l. 4 správního spisu.

Nad rámec toho žalovaný podotkl, že v případě žalobce se jedná již o druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany, a tudíž je s tímto typem řízení dobře obeznámen.

15. Dále se žalovaný vyjádřil ve smyslu, že shledal provedení doplňujícího pohovoru nezbytným pro zjištění skutečného stavu věci a vyjasnění nových skutečností vyplývajících z žalobcem doložených materiálů. Následně znovu zopakoval okolnosti týkající se doručování předvolání k pohovoru žalobci a rovněž opětovně zmínil, že žalobce se k pohovoru ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 6. 2022 nedostavil a byly tak naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu.
16. Posléze žalovaný uzavřel, že svým postupem neporušil příslušná ustanovení zákona o azylu a správního řádu, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi žalobcem sdělenými skutečnostmi, a že podrobně rozebral, na základě jakých skutečností rozhodl. Odkázal rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Navrhl tedy zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

17. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
19. Žalobce podal dne 5. 1. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 14. 1. 2022, když mimo jiné uvedl, že se narodil X ve městě X v X, je státním příslušníkem X X národnosti, dorozumí se arabsky, je X, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, politicky se nijak neangažoval a je svobodný a bezdětný. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve městě X, kde fyzicky bydlel a byl tam hlášený k pobytu. Následně se obsáhle vyjádřil k průběhu své cesty z vlasti do České republiky, kam vstoupil v říjnu 2015 a od té doby nikam nevycestoval. Rovněž vypověděl, že v jiných státech Evropské unie trvale nepobýval a pouze jimi projížděl, a že kromě tureckého víza mu jiná víza ani povolení k pobytu udělena nebyla. O mezinárodní ochranu žádal v České republice již v roce 2015, přičemž mu byla udělena doplňková ochrana, která byla rovněž prodloužena, ale v roce 2020 obdržel negativní rozhodnutí. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má zraněné X a nemůže s ním hýbat, a že se jeho stav zhoršil po smrti matky. Rovněž jeho psychika se zhoršila po neprodloužení mezinárodní ochrany, protože by chtěl chodit k psychologovi. V současné době se však nijak neléčí a nenavštěvuje žádné lékaře, ani neužívá žádné léky. Je soběstačný v péči o svoji osobu a nemá žádná omezení. K otázce na důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukázal na svůj útěk z vojenské služby. Také zmínil problémy své rodiny, odpor k bojům a strach o život. Uvedené skutečnosti rozsáhle rozvedl a odpovídal též na doplňující dotazy žalovaného týkající se situace rodiny a zdrojů informací.

20. Poté, co si obstaral i další podklady, zaslal žalovaný žalobci na adresu hlášeného pobytu předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí. Zásilku obsahující zaslané předvolání si žalobce podle přiložené doručky řádně převzal. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 5. 2022 poté vyplývá, že žalobce se nechtěl s uvedenými podklady seznámit ani se k nim vyjádřit. Chtěl však navrhnout doplnění těchto podkladů. Rovněž žalobce sdělil, že do deseti dnů obdrží rozhodnutí vojenského soudu, kterým chce doložit, že byl odsouzen k X. Doložil také čtyři dokumenty týkající se výzvy představitele kmene, ze kterého pochází. V této souvislosti odkázal na skutečnosti, jež zmínil v rámci poskytnutí údajů k jím podané žádosti, a podotkl, že s ním byl proveden pouze krátký pohovor a nestihl říci vše. Následně uvedl další okolnosti týkající se jeho obav z návratu do země původu. Dále byly do správního spisu založeny čtyři písemné dokumenty psané arabským písmem, na nichž byly jako zdroj uvedeny internetové stránky almaalomah.me, alquds.co.uk, alrai.com a almadapaper.net.
21. Žalovaný tedy zaslal žalobci na adresu hlášeného pobytu předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany ze dne 18. 5. 2022, přičemž tento pohovor se měl konat dne 7. 6. 2022. Ze samotné zásilky připojené k tomuto předvolání (založené na č. l. 64 správního spisu), se poté podává, že žalobce nebyl na adrese hlášeného pobytu zastižen. Na doručence k této zásilce bylo dále vyznačeno, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení, a že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 20. 5. 2022. Zásilka byla vrácena odesílateli dne 31. 5. 2022 a jako důvod jejího vrácení je uvedeno „zpět nevyzvednuto“.
22. Ve správním spisu byly též založeny další písemné dokumenty psané arabským písmem, které podle vyznačeného razítka došly žalovanému dne 19. 5. 2022. Žalovaný si opatřil překlad těchto dokumentů, podle něž se jednalo o citaci rozsudku ze dne X, X, jímž byl žalobce odsouzen mimo jiné k X, armádní korespondenci týkající se zranění žalobce a lékařskou zprávu týkající se zranění žalobce.
23. Z úředního záznamu o nedostavení se k pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 6. 2022 se podává, že žalobce se dne 7. 6. 2022 nedostavil k pohovoru v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, přestože mu bylo předvolání k pohovoru v souladu s ustanovením § 24 zákona o azylu doručeno.
24. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Zásilku obsahující zaslané předvolání si žalobce řádně převzal, jak se podává z připojené doručky. S napadeným rozhodnutím byl poté seznámen v arabském jazyce dne 27. 6. 2022 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, což vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 27. 6. 2022.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
26. Podle ustanovení § 23 odst. 4 zákona o azylu *je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen se dostavit k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, a to na písemné*

předvolání doručené žadateli o udělení mezinárodní ochrany nejméně 2 pracovní dny před konáním pohovoru. Nedostaví-li se žadatel o udělení mezinárodní ochrany k pohovoru v místě a čase určeném ministerstvem, pořídí se o této skutečnosti záznam.

27. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu se písemnosti doručují účastníkovi řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.
28. Podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastížen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.
29. Podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
30. Zdejší soud předně připomíná, že předmětem přezkumu v této věci je rozhodnutí, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť žalobce se dne 7. 6. 2022 nedostavil k pohovoru ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné podotknout, že předmětné ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu vychází z článku 28 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Tento článek se zabývá postupem v případě konkludentního zpětvzetí žádosti nebo odstoupení od žádosti. V jeho prvním odstavci je mimo jiné uvedeno, že členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že: a) nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95/EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit; b) se skrývá nebo bez povolení opustil místo pobytu nebo místo, kde byl držen, aniž v přiměřené lhůtě kontaktoval příslušný orgán, nebo v přiměřené lhůtě nesplnil svou ohlašovací či jinou oznamovací povinnost, ledaže žadatel prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.
31. V důvodové zprávě k zákonu č. 314/2015 Sb., jímž bylo mimo jiné změněno i ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, je poté ve vztahu k tomuto ustanovení uvedeno: „V situaci, kdy osoba neposkytuje součinnost tím, že se nedostavuje k pohovoru nebo se dokonce nedostaví ani k poskytnutí prvotních údajů k žádosti či jinak se správním orgánem nekomunikuje, není pravděpodobné, že by bylo možné o žádosti věcně rozhodnout, protože informace od žadatele jsou jedním z klíčových podkladů pro vydání rozhodnutí. Má se za to, že se jedná o tzv. konkludentní zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
32. Odkázat je však třeba i na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu, které jsou pro projednávanou věc relevantní. Zdejší soud tak v obecné rovině poukazuje na rozsudek ze dne 15. 3. 2022, č. j. 10 Azs 482/2021-28, v němž Nejvyšší správní soud v souvislosti se zastavením řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. j) zákona o azylu zdůraznil, že „podmínky pro zastavení řízení je

nutno vykládat restriktivně, neboť při zastavení řízení není žádost o udělení mezinárodní ochrany věcně posouzena (srov. obecně rozsudek ze dne 30. 9. 2013, čj. [4 Azs 14/2013-30](#), bod 18).“

33. Dále Nejvyšší správní soud již ve vztahu k rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu v rozsudku ze dne 14. 6. 2018, č. j. 6 Azs 45/2018-32, uvedl: „*Ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu vyžaduje, aby se jednalo o nedostavení se k pohovoru bez závažného důvodu. Smyslem ustanovení je umožnit zastavení řízení v případech, kdy je zřejmé, že žadatel se správním orgánem nechce spolupracovat, a bez této spolupráce není možné ve věci rozhodnout. V nyní posuzované věci z ničeho neplynulo, že by žalobce se žalovaným (stěžovatelem) spolupracovat nechtěl.*“
34. Nejprve se zdejší soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce ve své žalobě taktéž namítal. V tomto ohledu je třeba uvést, že napadené rozhodnutí dle názoru zdejšího soudu nepostrádá subsumpci právní normy pod konkrétní okolnosti případu, jak tvrdí žalobce. Z napadeného rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, že žalovaný řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť se žalobce nedostavil ve stanoveném termínu k pohovoru ve smyslu ustanovení § 23 zákona o azylu.
35. Na druhou stranu pokud žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu pro nedostavení se k pohovoru, byl vzhledem ke smyslu tohoto ustanovení skutečně povinen řádně odůvodnit, proč považoval provedení pohovoru za nezbytné. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že smyslem předmětného ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu je postihnout případy, kdy je zřejmé, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nechce se správním orgánem spolupracovat, a bez této spolupráce není možné ve věci rozhodnout. V uvedené souvislosti se však žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil toliko na obecné konstatování o nutnosti vyjasnit nové skutečnosti vyplývající z žalobcem doložených podkladů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak je dle názoru zdejšího soudu na samé hranici přezkoumatelnosti. Bylo by tak jistě vhodné konkrétněji vymezit, které skutečnosti vyplývající z žalobcem doložených podkladů potřeboval žalovaný blíže objasnit, a důkladněji rozebrat i to, proč nebylo možné ve věci rozhodnout na základě informací již obsažených ve správním spisu. Nepřezkoumatelným nicméně zdejší soud napadené rozhodnutí nakonec neshledal.
36. Následně zdejší soud posuzoval další námitky uvedené žalobcem v podané žalobě. Na tomto místě je nutné dát žalobci za pravdu, že v průběhu správního řízení s žalovaným spolupracoval, poskytoval mu součinnost a jevil o řízení zájem. To vyplývá zejména z toho, že žalovanému poskytl poměrně obsáhle údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přebral si na adrese hlášeného pobytu zásilku s předvoláním k seznámení s podklady rozhodnutí a k seznámení s podklady rozhodnutí se též dostavil, přičemž následně doložil i další podklady, které považoval za relevantní pro posouzení své žádosti. S ohledem na tuto předchozí aktivitu tedy podle zdejšího soudu nebylo možné dovodit, že by žalobce nechtěl s žalovaným v řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany nadále spolupracovat, a to i s vědomím, že si žalobce nepřevzal na adrese hlášeného pobytu zásilku s předvoláním k pohovoru a k pohovoru se ani nedostavil. Je tomu tak přitom zvláště za situace, že by s tím měl být spojen závěr o konkludentním zpětvzetí žádosti ze strany žalobce s důsledkem spočívajícím

- v zastavení řízení, a to vzhledem k nutnosti restriktivního výkladu podmínek pro zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti taktéž nelze přehlédnout, že některé podklady od žalobce došly žalovanému 19. 5. 2022, tedy jeden den před připravením zásilky obsahující předvolání žalobce k pohovoru ve věci mezinárodní k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb. Nad rámec výše uvedeného je pak možné podotknout, že si žalobce na adrese hlášeného pobytu další zásilku obsahující předvolání k převzetí napadeného rozhodnutí již převzal a tohoto úkonu se rovněž zúčastnil.
37. Zdejší soud proto uzavírá, že vzhledem ke smyslu ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu vyjádřenému v již výše zmíněné judikatuře Nejvyššího správního soudu nebylo možné toto ustanovení v projednávané věci aplikovat, neboť nebylo zřejmé, že by žalobce nechtěl s žalovaným spolupracovat. Žalovaný tedy postupoval nezákonně, když řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bez dalšího podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil, aniž by vzal v potaz předchozí procesní aktivitu žalobce. Jako důvodná tak byla posouzena námitka žalobce, že žalovaný aplikoval ustanovení § 25 písm. d) v extenzivním rozsahu proti jeho smyslu. (K tomu lze pro srovnání odkázat např. i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2020, č. j. 1 Az 61/2018-39, a na bod 30 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2019, č. j. 33 Az 15/2018-70.)
38. Nedůvodnou naopak shledal zdejší soud námitku žalobce, že žalovaný měl již shromážděny veškeré podklady a mohl tak ve věci meritorně rozhodnout. K tomu zdejší soud odkazuje na závěry vyslovené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, v němž se uvádí: „*V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno.*“
39. Lze tedy obecně shrnout, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou pro rozsah obstarávaných podkladů rozhodující důvody uvedené žadatelem. Je tak sice pravdou, že žalovaný měl již v okamžiku, kdy byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí, shromážděny podklady v takovém rozsahu, aby mohl ve věci vydat rozhodnutí, a to vzhledem k tvrzením uvedeným žalobcem v rámci správního řízení do té doby. Ostatně z tohoto důvodu byl zřejmě žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí vyzván. V projednávané věci však došlo v tomto ohledu ke změně situace, neboť žalobce po seznámení se s podklady shromážděnými žalovaným doložil podklady další. Skutkový stav tudíž bylo třeba dále objasnit právě s ohledem na tyto nově doložené podklady. Tvrzení žalobce, že žalovaný měl již před stanovením termínu pohovoru dostatečně zjištěn skutkový stav a mohl tedy rozhodnout věcně, proto neobstojí a postup žalovaného, který chtěl po doplnění podkladů ze strany žalobce vyjasnit skutečnosti z těchto podkladů vyplývající prostřednictvím pohovoru, nelze dle názoru zdejšího soudu považovat za nesprávný. Na tom nic nemění skutečnost, že žalovaný jistě mohl svůj závěr o nutnosti provedení pohovoru s žalobcem důkladněji a konkrétněji odůvodnit, jak již bylo rozebráno výše.
40. Dále je nutné podotknout, že žalobce v podané žalobě nedostatečně rozlišuje mezi pohovorem ve smyslu ustanovení § 23 zákona o azylu, k němuž je podle odst. 4 tohoto ustanovení žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen se dostavit, a vyjádřením se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, což jistě

patří mezi jeho práva. Z napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, že by žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že ten nevyužil svého práva dostavit se a dodatečně se vyjádřit. Jak již bylo zmíněno, žalovaný toto řízení zastavil, neboť se žalobce nedostavil k pohovoru ve smyslu ustanovení § 23 zákona o azylu, k němuž byl řádně předvolán, přičemž s tímto postupem výslovně počítá právě ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu. Uvedené však nic nemění na skutečnosti, že pro zastavení řízení z důvodu, že se žalobce nedostavil k pohovoru, nebyly podmínky splněny, jak již bylo rovněž rozebráno výše.

41. Nedůvodnou poté shledal zdejší soud i námitku, že předvolání k pohovoru nelze v projednávané věci považovat za řádně doručené. K tomu považuje za vhodné nejprve předeslat, že žalobce žádným způsobem nezpochybňoval údaje uvedené na doručence připojené k tomuto předvolání ani adresu hlášeného pobytu, na kterou mu bylo doručováno. Namítal pouze to, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda měl žalovaný k dispozici podklady, z nichž by se podávalo, že se žalobce v místě hlášeného pobytu zdržoval. Tento požadavek judikatury Nejvyššího správního soudu (viz žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 1 Azs 46/2004-71) se však vztahoval k již neúčinné právní úpravě a z účinné právní úpravy neplyne. V této souvislosti lze zcela odkázat na aktuální znění ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu a závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 68/2018-60. Podle tohoto rozsudku mimo jiné „*není rozhodné, zda se v době doručování žadatel na adrese, kam mu podle § 24 odst. 1 zákona o azylu mělo být a bylo doručováno, skutečně zdržoval, anebo nikoli. Zavedením pravidla o doručování na evidenční adresu, kterou si v podstatné míře určuje sám žadatel, byla zásada, že je třeba doručovat na adresu, kde se žadatel skutečně zdržuje, opuštěna. Místo ní platí zásada, že je to ten, komu je doručováno, jenž se musí přiměřeně postarat dostatečně častou kontrolou své pošty o to, aby se o zásilkách, jež mu jsou doručovány, dozvěděl.*“
42. Pochybení žalovaného tedy zdejší soud v tomto ohledu neshledal, když žalovaný výše zmíněnými podklady týkajícími se skutečného místa pobytu žalobce disponovat nemusel. Předvolání k pohovoru bylo žalobci v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o azylu doručováno do vlastních rukou na adresu hlášeného pobytu. Zároveň mu bylo prostřednictvím oznámení o neúspěšném doručení a poučení o právních následcích nevyzvednutí zásilky umožněno se se zásilkou seznámit, anebo akceptovat možnou fikci doručení upravenou v ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí **zrušil** podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný dospěl k nesprávným právním závěrům. Současně zdejší soud podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
45. Náklady řízení žalobce tvoří náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po

3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, což zdejší soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů, zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. května 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce